

[Axel Kristensen.]

universiteter. Derfor må det være regeringens pligt at lade parterne forstå, at arbejdet må gives frit. Jeg ved godt, at man siger, at der er ingen arbejdsløse til at tage det, men det er ikke rigtigt. Den mængde, vi producerer, er ikke bundet til, hvor mange mennesker vi er, men til, hvilket værktøj de har. Når der ikke er nok af den faglærte arbejdskraft, så kan de ufaglærte meget hurtigt lære at gøre arbejdet. Mindst halvdelen af arbejdet kan faktisk udføres af ufaglærte. Vi kan skaffe arbejdskraft til en fordobling af byggeriet, det vil jeg vove at påstå. (*Boligministeren* [Carl P. Jensen]: Hvor?). Jeg tænker på dem, som vi klager over har for lav løn.

Jeg beder den højtærede boligminister se på landbruget. Hvad skete der, da de ikke kunne betale de lønninger, som arbejderne kunne få andre steder? De gik væk. Hvad måtte landbruget så? Købe maskiner og producere ved hjælp af dem i stedet for ved hjælp af lavere lønnede folk. Så fik vi en større landbrugsproduktion, men med hundredetusinder færre mennesker. De mennesker, der nu har papnæseindustri og er forholdsvis lavt lønnede folk, kan gå ind og bygge. Hvis de så vil have lavet det andet arbejde, må de rationalisere det, men man begynder ikke at rationalisere et arbejde, så længe man kan få billig arbejdskraft.

Jeg vover at påstå, at hvis arbejdet gives frit, vil produktionen stige voldsomt, og vi vil få bygget de boliger, vi skal have, og blive fri for det helt utålelige, at dygtige industriarbejdere, som jeg i høj grad respekterer — jeg kender dem og holder af dem, jeg har haft med dem at gøre år og dag og kender dem til bunds, de udfører mindst lige så værdifuldt, mindst lige så ansvarsfuldt arbejde som de faglærte arbejdere, i øjeblikket med lønglidning og det hele og på åkkord, hvor de må bestille det, de kan — kun tjener 8 kr. i timen, hvorimod bygningshåndværkere får 50, 60, 70, 80 pct. mere for at bygge boliger. Hvorfor skal de have det? Hvorfor skal det være således, at den ene arbejder skal kunne tage 50 pct. mere, fordi han er mangelvare — han har jo monopol — så de andre ikke kan få en stigning af deres levestandard, bedre boliger, de ting, de skal have?

Jeg anklager socialdemokratiet, fordi det

har ført denne politik. Socialdemokratiet og fagforeningerne kan ikke skilles ad. Der er gode ting i konservatisme, og man skal bevare det gode, men det er den tåbeligste form for konservatisme, der hersker i Danmark, at man ikke har lov til at udføre det arbejde, der er nødvendigt, og før man frigør dette, løses ingen opgaver; ikke før der er arbejdskraft nok til, at der kan bygges, bliver der bygget nok. Før kan man heller ikke give boligbyggeriet fri, og før man giver det fri, sker der ingen rationalisering. Hvem vil dog investere penge i vigtige maskiner og redskaber til at bygge bygninger, når de risikerer, at i overmorgen kommer der en forordning om, at de ikke må bruge disse redskaber?

Det, der skal til, er en positiv, konstruktiv politik. Det, vi har været nødt til nu, er kun det negative: at gribe ind over for noget, der er løbet løbsk. Jeg beder til, at det vil lykkes dette folketing og denne regering at tage fat på at løse opgaverne positivt, så vi ikke skal nøjes med det negative. Skal vi det, vil befolkningen tabe sin tålmodighed med os.

Morten Lange: I denne langstrakte debat kan nogen måske endnu huske, at vi startede kl. 9 til morgen med et indlæg af det ærede medlem hr. Per Hækkerup. Jeg vil da gerne begynde med at takke det ærede medlem, fordi han, hvad måske ikke blev fuldstændig klart opdaget af det høje tings medlemmer, lod være med ved denne lejlighed at bruge en række ord og vendinger, som han ellers i en årrække har brugt, når han omtalte mit parti. Jeg tager det som et parlamentarisk fremskridt, og jeg anser det for at være tegn på, at vi er kommet lidt på vej i retning af gensidig forståelse i vort arbejde, men jeg må dog kvalificere det derhen, at der var i og for sig stadig en del uklarhed i det ærede medlem hr. Per Hækkerups fremstilling af vor indstilling til de nu foreliggende lovforslag.

De konstruktive forslag, vi har fremsat, blev karakteriseret dels som overbud, dels som underbud, noget, der er vanskeligt at få til at hænge sammen, og jeg fik et levende indtryk af, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup ikke havde læst de forslag, vi havde fremsat, ikke havde hørt dem, da de blev fremsat mundtligt. Vi har ellers gjort vort bedste. Jeg har endog personlig